

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 82. Procidit super terram. v. 35.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

in eos transtulit? Nescio quid dicam, nisi, ipsi sibi onus erant, quod iam Domino portabat, optabatq; ne se amplius grauent. est enim onus dupliciter grauens, quando & grauat pondere, & molestat inquietudine. credam igitur hoc Dominum commendasse, vt sustinerent se, nec afflicti onus auerent noua accessione. sed & magnum video discrimen inter adhortationem Domini ad minorem clerum & plebem, atque ad Prælatos, illis dicit: sedete hic donec orem: his autem sustinete & vigilate.

O Anima mea quoties audis tibi acclamantem pium Iesum, de te & salute tua sollicitum, *sedes, sustine, & vigila*, sede contenta tuo munere & vocatione; sustine tentationes varias à te ipso, à carne, mundo, diabolo, inimicis, foris & intus, & amicis quos putas secundum hominem (inimici enim sunt hominis domestici eius) & vigila ne cum te laetauerint peccatores, consentias; sed vigila tibi & accurre ad Deum tuum, vnicum asylum victoriae, & dic Iesu Christe Domine Deus noster, hostis irruit, qui nisi tu subuenias, facile nos & actu suo fallat, & viribus prosternet & saeuitia delinabit: sed si tu vel procul appareas, qui illum fregisti solo aspectu tuo, perterritum fugabis dignare nos in tutelam tuam recipere, infantes, inuidentes, imbecilles, imperitos ne nos tam truculenta bestia & immanis fera decerpant.

§. 81. *Et cum processisset paululum procidit. v. 35.*

Solent qui pauore aliquo aguntur ad notos se recipere, ab illis agere se parari, tenaciter eis adhærere: At Christus qui humanam infirmitatem & pauorem mortis vltro assumpsit & sustinere voluit, non affigit se carissimorum suorum lateri, sed ab eis recessit, quantum est iactus lapidis, vultus docet euangelista, erat tamen hoc Christi constantiae & generositati paululum, nisi irruens in eum angor, sponte relaxatus & sauire permissus, Dominum prostrauisset.

Ecce anima, detracta est in terram gloria Dei, splendor paternae gloriae, & qui portat omnia verbo virtutis suae. certe grauis res est peccatum, quod tantam potest deicere fortitudinem in terram. Quid igitur facies? amabit adhuc iniquitatem? diliges imprudentiam? vis adhuc operam dare voluptati illicitae? vis vecorditer, quae non sunt timenda, timere? Absit Domine, Absit, vt addam onus oneri tuo, Maledictum peccatum, & voluntas prociua ad malum hoc, quod Dominum in terram deiecit.

§. 82. *Procidit super terram. v. 35.*

Non ei satis est genua in terram orando flectere: sed etiam diuinam voluit faciem in terram prosternere profundissima humiliatione, quasi oblitus

licus se filium Dei esse, seq; illum esse coram quo seniores viginti quattuor in facies suas cadant & adorent viventem in sæcula sæculorum: sed quia hic peccatorum omnium personam gerit, & illa expianda in se suscepit, quasi non foret dignus videre altitudinem cœli præ multitudine iniquitatis humeris suis incumbentis, in terram cum confusione deprimitur. aperte quoque declarat quam sit onus graue peccati cum quo ruit Lucifer è cœlo in abyssum, ita vt hoc onus cœli quasi ære fusi secundum prophetæ dictum, sustinere non potuerint: quod & nunc adeo grauat filium Dei, vt cum in terram prosterнат, tunc *supra dorsum eius fabricauerunt peccatores, & iniquitates eorum supergressa sunt caput eius*, ita vt illud incuruare cogatur, & ponere in puluere os suum, *si forte sit spes*. Christus ergo omnium peccatorum personas induens ac sustinens, fœdior hirco illo scripturæ proiectio, maledictis consputationibusque saturo tunc voluit apparere in deserto.

O Deus, ego & mei similes debemus procidere super terram, & facies nostras abscondere, & ecce nos extento collo ambulamus, nos comimus, nos peccimus, nos flectimus & nescio quæ non agimus! Ah quantum distamus à te Domine! orandum est nefas esse credimus vel genua flectere in terram, puluinos quærimus, chirothecas subijcimus, terram odimus, & cum iam tali apparatu ad genua peruenimus magna necessitate, vnum eorum nobis saluamus, alterum Domino Deo molliter mancipamus, pudet me mei, cum te Domine ita procidentem in terram contemplor, illud tamen me recreat, quod in ea sum ecclesia in qua multa millia te Domine æmulant, & in terram orando procumbunt, & ponunt in puluere os suum, ex quo agnosco in ea esse spiritum tuum.

§. 83. *Et orabat, vt si fieri posset transiret ab eo hora. v. 35.*

Quid oras, mi Iesu, vt hora hæc transeat? an ignoras ô benignissime redemptor patris tui decretum? non vt filius Dei in consilio Trinitatis altissimo fuisti vbi de passionis tua, morte & hora tractatum, conclusum & per te ex ardentissimo amoris igne erga generis humani salutem, acceptatum? Ita est, omnia sciebat Christus, sed volebat exprimere affectum humanum & naturalem, cum morte præsertim adeo atroci, repugnantem & lactantem cōtra Marcionitas & eorum asseclas, qui non verum, sed phantasticum hominem, qui instar spectri apparuerit, confinxerunt. sed & eadem opera instruxisti nos, vt discamus, qui Dei decreta occulta de nobis nescimus, quomodo nos imminente tribulatione in gerere debeamus.

Hæc considerans, bone Iesu, pudore suffundor, quod similis virtus in me nõ reperitur: non attamen desinam deprecari te Deum meam,